

בינ"ו ליקבה"ו

גיליון שבועי

אור צדיקים

ישמה

דברים מחזקים ומשמחים
מאור תורתם ומעשיהם של הצדיקים
מאת הרב יוסף חיים דאבדא שליט"א
נתיבות

גיליון מס' 42

יום שישי י"ג ניסן תשפ"ה

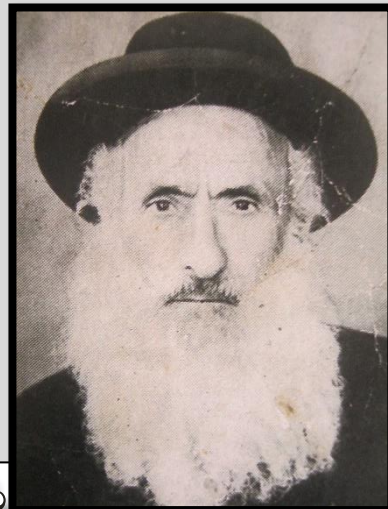
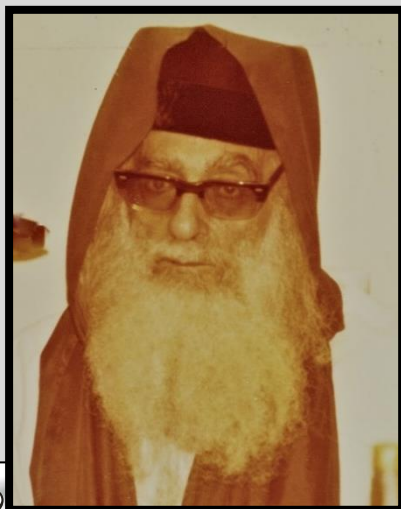
ערב שבת קודש

פרשת צו-שבת הגדול

נושא השיעור: חיזוק לעני ולחולה

הילולא דצדיקיא: רבי יעיש בוסכילא זיע"א

רבי מאיר אביחצירא זיע"א

הדפסת הגיליון נתרמה ע"י ידידנו היקר והנעלה

אדי פסחוב הי"ו משדרות

להצלחתו ולהצלחת הוריו היקרים

ניסן וגלינה פסחוב הי"ו

ולהצלחת בניו דיויד וניסן ובתו עדן הי"ו

יהי רצון שזכות המצוה

וזכות סידנא באבא סאלי

תגן בעדם ובעד כל אשר להם

וימלא ה' כל משאלות לבם לטובה ולברכה

לעבודתו יתברך

אורך ימים ושנות חיים ושלוש יוסיפו להם

בבריאות איתנה ונהורא מעלייא ופרנסה בריוח גדול

ויזכו לזיווגים הגונים משורש נשמתם

בשמחה ובהצלחה רבה, אמן כן יהי רצון

לכל ענייני הגיליון ניתן ליצור קשר בטל' 053-315-49-88

כל תרומה תתקבל בברכה

”צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו” (בפרשתנו ו, ב).

א. חיזוק לעני - לבל יתשל מעבודת ה'

רש"י הביא את דברי הספרא 'אין צו אלא לשון זרוז מיד ולדורות, אמר רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש בו חסרון כיס'.

כלומר, כשכתוב 'צו' פירושו לזרוז, והטעם שצריך כאן זרוז ולא די בציווי רגיל, משום שבקרוב עולה שעולה כולו כליל, יש חסרון כיס לכהנים כלומר שאינם נהנים ממנו, ולכן הוצרך הכתוב לזרוזם בקרבן זה שלא יתשלבו בו.

והנה דברי רבי שמעון שהביא רש"י מדברים על חסרון הרווחת ממון (כי הכהנים בלא"ה לא הוציאו ממון על הקרבן), וכל שכן כאשר יש הפסד ממון ממש.

ועוד יש לרמוז, שכאשר אדם דחוק בפרנסתו ויש לו חסרון כיס, הרי הוא צריך להתחזק ולהזדרז שלא יפול ליאוש, רק יתחזק בעבודת ה' כפי יכולתו, וידע שהמעט שעושה לפי יכולתו חשוב לפני ה' יותר מהריבוי של העשיר.

כמו שמסופר שפעם סיפרו חסידי רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א לפניו על עשיר אחד שנתן הרבה כסף לדודו הרבי הקדוש רבי ברוך ממעזיבזו זיע"א, ועמד אז לפני רבינו גם כן איש אחד שהיה עני גדול. ענה רבנו ואמר להם, העני הזה נתן לי יותר מאותו עשיר כפי בחינתו ומדרגתו. כי הוא היה מפרנס עצמו בלמוד תשב"ר וכאשר שמע בימי הפסח (שאז זמן שכירות מלמדים) שרבנו נמצא בזאסלאב, ומי יודע אולי יתעכב שם עד אחר שבועות, ואם ישכיר את עצמו למלמד לא יוכל להיות אצלו על שבועות מחמת בטול התלמידים זמן רב. ועל כן לא רצה להשכיר עצמו למלמד וישב כל הקיץ הנ"ל בלי שום עסק ופרנסה. נמצא שהתנדב לבו בשביל התקרבותו אלי יותר מהעשיר הנ"ל. (חיי מוהר"ן, שלז).

ויש לרמוז חיזוק זה בדברי רבי שמעון גם באופן כזה: ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש חסרון כיס, כלומר אם נחסר את האותיות ון ממילת כיס [וזהו 'חסרון כיס' כחומר

אור צדיקים ישמה

חסר ון מכיס] נשאר מנין דל, והיינו במקום שיש דלות ועניות שם צריך זרוז מיוחד לעבודת ה' לבל יתשל.

סיפר הרה"ג רבי אלעזר רז שליט"א על מרן הגה"ק רבינו עובדיה יוסף זיע"א: עוד מצעירותו כשהיה עני מרוד עד פת לחם הרביץ תורה. זכורני לפני למעלה מארבעים שנה שרבינו זיע"א היה מוסר שיעורים בבית הכנסת שאול צדקה מידי ערב, באחד הערבים התייצבה הרבנית ע"ה בפתח בית הכנסת ושמעה את השיעור, לפתע מישהו שאל שאלה ומיד הרבנית התערבה ובקשה בבכי אל תשאלו שאלות אל תטריחו את הרב, הוא לא אכל היום כלום כי לא היה לו מה לאכול, ממש כלום, וכך יצא לשיעור ללא אכילה. שמעו זאת התלמידים ויצאו מור אבי רבי בן ציון רז הי"ו ועוד אדם ואספו עבורו כסף לסייע בידו. כך התייגע בתורה והרביץ תורה מתוך מסירות נפש מתוך עניות תורה מתוך הדחק עד שלבסוף התקיים בו כל הלומד תורה מעוני סופו לקיימה מעושר. (קונטרס "ויוסף הוא השליט" בתו"ס "אוצר הקונטרסים מריח ניחוח" ח"ב).

ב. חיזוק לחולה - לתפילה אמונה ועבודת ה'

כתב רבינו הקדוש רבי אלימלך מליזענסק זיע"א בספרו "נעם אלימלך" וז"ל: ונ"ל ע"פ הרמז, דהנה האדם העובד את השי"ת ב"ה צריך לעבוד בזריזות ובמידות טובות, אבל העובד את השי"ת בעצלות ובדוחק שלא ברצון אזי הרי הוא חסר הגוף, שאין לו גוף שהוא כמו כיס ונרתק לנשמה. וזהו שרמז רש"י ביותר צריך לזרוז במקום שיש חסרון כיס דהיינו שעובד בעצלות כנ"ל. עכ"ל.

כלומר שכל מקום שהגוף מתעצל בעבודת הבורא מכל סיבה שהיא, זה נקרא 'חסרון כיס' כלומר חסרון גוף, שהאדם עובד את ה' לא בכל כוחותיו ושמחתו, ובזה צריך להתחזק בזריזות לעבוד את ה' כראוי.

וע"פ דברי קודשו אפשר לומר נמי בדרך רמז, דקאי נמי על אדם החולה בגופו ב"מ, שיש לו נמי חסרון בגופו הנקרא כיס, שהוא צריך זירוז גדול¹ כדי להתחזק ולהזדרז לעשות כל יכולתו בזמן זה, בפשפוש המעשים והתחזקות באמונה גדולה ובטחון בחסדי ה', ובריבוי תפילה לפני בוראו להוציאו מאפילה לאורה, כי אמרו רז"ל (ב"ר נג, יד והובא

---

1 ראה ב"ליקוטי מוהר"ן" ח"א סי' רנ מענין החילוק שיש בין יסורי החולה לשאר יסורים.

אור צדיקים ישמה

ברש"י בראשית כא, יז) 'יפה תפילת החולה על עצמו יותר משל אחרים עליו'. ולא יכנס ביאוש ובעצלות ויאמר שלום עליך נפשי ח"ו.

ויש לרמוז, כי זר"ז בגימטריא יוס"ף חיי"ם (כך אמר לי המנוח הרה"ג רבי יעיש אדרי זללה"ה), כלומר שע"י שאדם מזרז עצמו לעשות ככל יכולתו את רצון ה', על אף חוליו, יזכה לרפואה שלימה ולאריכות ימים. וכן בפשיטות ע"י מידת הזריזות מספיק הרבה לעשות בחייו והרי זה כמו שנוספו לו חיים.

וכדי לחזק העניין אביא כאן בקצרה מה שסיפר הגה"צ רבי יצחק חזן זצוק"ל בעל שו"ת "יחווה דעת" ועוד, בהקדמתו לספרו הנ"ל (בהקדמה לח"א, הערה ז), שבצעירותו היה חולה בחולי קשה ושכב זמן רב בבית החולים בעיר קזבלנקא שבמרוקו, והיה מצבו עולה ויורד, ובערב שבת אחת ביקרו הרופא ונבהל ממצבו החמור ואמר שאין מנוס אלא כאם לעשות ניתוח נוסף וגם זה לא בטוח שיצליח. באותו לילה אימות בהלה החלו להקיף את הרב חזן עד שהוא פרץ בבכי ודמעות חמות נזלו מעיניו אך הוא חיזק את לבו בה' והשליך עליו יהבו הפקיד בידיו רוחו ושפך לפניו את שיחו. בו ברגע נפל בפיו המזמור "ארוממך ה' כי דילתנני" וכו' בהשתפכות הנפש קרא הוא את המזמור ובעיקר הדגיש את המילים "אליך ה' אקרא וכו' מה בצע בדמי" וכו', והנה פתאום זיעה כסתה את גופו והוא חש הקלה במידת החום, נשם לרווחה וישן מתוך בטחון בה'. בבוקר נפתע הרופא למראה עיניו כי ראה שמצבו שונה מאד לטובה, ומאז הלך והתחזק מיום ליום עד שיצא לחיים טובים ולשלום בריא ושלם. מכאן רואים כמה חשובה תפילת החולה על עצמו מעומקא דליבא מתוך אמונה ובטחון בה'.

אי נמי, רמז למי אשר שיש לו חסרון מתמשך בגופו כגון מום ואינו בסכנה, שעל אף מצבו לא ישב בחיבוק ידיים אלא יברח אל התורה והתפילה והמצוות אשר רק שם ימצא באמת מסתור ומחסה לצרתו ומרגוע לנפשו.

ובענין זה יש מעשה נורא שהביא הגה"ק רבי יוסף משאש זיע"א בספרו "אוצר המכתבים" (ח"ב, סימן תתף), מעשה באיש אחד שהיה גר בעיר והראן שבאלג'יריא שהיה נכה ב' רגליו ואינו יכול לעמוד עליהם, ואעפ"כ היה יום יום הולך בבוקר לביה"כ ע"י שהיה דוחף עצמו עם ידיו עד שהיה מגיע לביה"כ ויושב שם מפנים על יד הפתח עד הערב, וכל היום כולו היה קורא תהילים. ונתארך בחולי זה כ"ד שנים עד שנתאכלו ידיו

אור צדיקים ישמה

ורגליו וגם צורת פניו נשתנתה לגריעותא, וגם בנוסף לזה היה עני מרוד. והנה בער"ח אב שנת תר"ג היה האיש הזה מתענה וקורא תהילים ונתנמנם, והנה בחלומו ראה איש בלבוש לבן אומר אליו 'תדע שהגיע הקץ שהקב"ה מרחם עליך ומרפא אותך'.

בלילה שאח"ז, בחצות הלילה, חלם שוב את האיש הנ"ל לבוש הלבן אומר אליו קום עמוד על רגליך, והוא אמר לו איני יכול וכו' עד שהקימו הלה בידי מן המטה והעמידו באמצע הבית. ואז נתעורר האיש הנז' ומצא עצמו עומד באמצע ביתו וראה שהוא התרפא וכל עצמותיו רותחים וכל הבית כלפיך אש וחמימות. והעיר את אשתו והיא פתחה חלונות הבית מרוב החום. והיה רעש וקמו כל השכנים וראו את הנס הגדול. והעיד חכם אחד שראה אותו אח"כ, וראה שגם ידיו ורגליו שכבר נאכלו חזרו בריאים ומלאים בשר כבן שלשים שנה. ותואר פניו מאירים ומזהירים כחתן. וכל בני העיר נהרו אליו בהמוניהם כדי שיברכם והיו מביאים לו מתנות. ואף הרופאים באו אצלו ובדקוהו ואמרו שמעולם לא ראו ולא שמעו ענין כזה. ע"כ.

וראה בספר "אהל שלום" לזכרו של הגה"צ רבי שלום דהאן זיע"א מזכרון יעקב, איך היה עמל בתורה מנעוריו ועד זקנותו, למרות היותו סגי נהור, ושנים רבות היה מגיע לישיבה בחדרה מידי בוקר וחוזר בערב, בהחלפת כמה אוטבוסים, למרות גילו ומצבו, ועוסק בתורה בשקידה עצומה.

השי"ת יזכנו להתחזק בעבודתו יתברך ולשוב בתשובה שלימה לפניו

אכי"ר

תולדותיהן של צדיקים

מתולדות ואורחות חייו של הסבא קדישא, חסידא ופרישא

הרה"ק רבי יעיש בוסכילא זיע"א

לרגל יום הילולתו החלה יום שישי י"ג ניסן

– ארבעים וארבע שנים לפטירתו –

תולדות חייו

הצדיק רבי יעיש בוסכילא זיע"א, נולד לאביו רבי מרדכי, בכפר צור שבמחוז תידילי הסמוך לעיירה אגויים ולציון הצדיק הנודע המלוב"ן רבי דוד ומשה זיע"א. מרחק של כמאה ושלושים ק"מ מהעיר הגדולה מראכש.

אבות משפחתו היו מבוני המלאח (שכונת היהודים) במקום וממייסדיו, הם קיימו שם ישיבה קטנה לתלמידי הכפר ולתלמידים הבאים מכפרי הסביבה הקרובה.

בהגיעו לפרקו נשא לאשה את מרת אסתר ע"ה בת אחיו הגדול הרה"ג כמוהר"ר מסעוד בוסכילא זיע"א ובת מרת רחל ע"ה אחות הרה"ק רבי מאיר ביטון זיע"א מתאמסטינת הסמוכה. הרבנית אסתר היתה אחות הרבנים כמוהר"ר מכלוף בוסכילא זיע"א מנתיבות וכמוהר"ר אברהם בוסכילא זיע"א מגן יבנה.

רבינו שימש כרב ש"ץ שו"ב ומלמד תשב"ר בכפרו, כמו כן כיהן תקופות מסויימות בכפרים אחרים כמו בתיקרת ובאגויים וכן הרביץ תורה שנים רבות בכפר תאזנאגת (תאזנאכת) לשם הובא ע"י הגביר הצדיק רבי חיים ואעקנין זצ"ל ללמד את בנו רבי אליהו זצ"ל ותלמידים נוספים.

רבינו היה שקדן גדול וחכם גדול בתורה, תמיד היה ספר תחת ידו, והיה מהביל כל ענייני העולם הזה. היה טובל כל יום במעיין, ואף בימים הקרים היה שובר את הקרח וטובל.

אמר לי הגאון רבי אליהו אבירז'ל שליט"א אב"ד בירושלים שזכה להכירו, ואמר שרבינו היה בקיא במסכת בבא קמא בעל פה. וכן שמעתי מנכדו הרה"ג רבי אהרן בוסקילה שליט"א מבית שמש, על בקיאותו הרבה של סבו במסכתות קידושין ובבא קמא.

אור צדיקים ישמה

סיפר ר' יעיש ביטון הי"ו מאשדוד אשר זוכר את רבינו כשהיה בתיקרת, כי רבינו ובנו רבי יעקב היו אומרים את האדרא זוטא בעל פה, רק היו מזכירים להם ראשי פרקים. וכל שאלה שנשאל רבינו, היה עונה לאלתר.

רבינו היה מכונה בפי כל: "רבי יעיש דאימוגאין" (אימוגאין פירושו 'שוורים' ואולי בזה היה מסחר משפחתו, מפי הרה"ג רבי יעיש אדרי זצ"ל), ומספרים שהגה"ק רבי מכלוף אביחצירא זיע"א ראב"ד מראכש ראה פעם את גדולתו של רבינו בתורה והתבטא 'רק אחד מחכמי הכפרים מכריע אותי, והוא רבי יעיש דאימוגאין'.

רבינו עלה לארה"ק מהכפרים, יחד עם בנו רבי יעקב זיע"א, בשנת תשכ"ה והתיישב בבית שמש שם התגורר עם יחד בנו רבי יוסף זיע"א, ובתקופה האחרונה בבית בנו רבי יעקב זיע"א. רבינו נתבש"ם בגיל צ"ג בי"ג ניסן תשמ"א (מעט לפני כניסת שבת הגדול שחלה בערב פסח) ומנו"כ בחלקת הרבנים בבית שמש.

בניו הם, הבן הגדול הגה"צ רבי יוסף זצוק"ל רבה של בית שמש (ולפני כן רבה של מושב גורן ואור עקיבא), השני הרה"ג הצדיק רבי יעקב זצוק"ל (כיהן כרב בכפר תיקרת ובארה"ק בבית שמש) והשלישי ר' יצחק ז"ל.

לקראת יום השנה הראשון לפטירת רבינו, יצא לאור ע"י נכדו הרה"ג רבי אבנר בוסקילה שליט"א (בנו של רבי יוסף, כיום בטבריא) קונטרס "אחר האסף" ובו הספדים שנאמרו לכבודו מאת גדולי הרבנים.

כמה חידושי תורה שנשמעו מפי רבינו מובאים בספרי תלמידיו ומקורביו, כמו בספר "תורת המשפחה" לרבי אברהם ביטון זצ"ל, "למען לא אבוש" לתלמידו רבי אהרן ואעקנין זצ"ל, ובספרי תלמידו רבי אליהו סויסה שליט"א.

מתלמידיו

רוב ימיו עסק רבינו בהרבצת תורה בתלמידים ותשב"ר, רבינו העמיד כמה וכמה תלמידי חכמים, וכן היה מסמיך את השוחטים באזור שלו, מתלמידיו:

אור צדיקים ישמה

הרה"ג רבי אהרן ואעקנין זצוק"ל רבה האחרון של תאזנאגת ומח"ס "למען לא אבוש"². גיסו הרה"ג רבי מכלוף ואעקנין זצוק"ל הרב האזורי מעלה יוסף מח"ס "אמרי צוף". וכן גיסם הנוסף הרה"ג רבי משה פרץ זצוק"ל מכפר תאמאסין שחי שנים רבות בקזבלנקא ובארץ בגבעת עדה³. רבי יעקב ב"ר דוד בוסכילא זצ"ל מבית שמש (שגם הוא מכפר צור ושירת בקודש בכמה כפרים, בארה"ק התיישב בבית שמש והיה כותב קמיעין)⁴, הרה"ג רבי אליהו סויסא שליט"א ממושב מעונה שבגליל, מחבר ספרים רבים בהלכה ובאגדה⁵, ועוד רבים.

ענוה גדולה מכולם

רבינו הצטיין בענוה גדולה והיה מבריא ידו ממי שרצה לנשקה. וסיפר הרה"ג רבי יעיש אדרי זצ"ל מבית שמש, שכמה פעמים כשנכנס לבית הכנסת של בן רבינו, הגה"צ רבי יוסף זצוק"ל, רבינו נכח במקום והיה עומד לכבודו מלא קומתו, וכשהיה מוחה בו על כך, היה אומר לי 'וכי לא מגיע לך?!' ויש לציין כי רבינו היה מבוגר ממנו בכארבעים שנה.

האנשים לא שבעו מהדרשה שלו...

כותב הרה"ג רבי אברהם ביטון זצוק"ל מאופקים, בספרו "תורת המשפחה" (עמ' שט) וזה לשונו:

הודענו לכל המקומות ולכל הכפרים, על פטירתו של המנוח מור אבי [הרה"ק רבי מאיר ביטון מתאמסטינת] זצ"ל, גם לעיר אגויים הודענו, באותה התקופה שימש אצלם רב מקומי, שו"ב וש"ץ ומלמד תשב"ר הרב יעיש בוסכילה זלה"ה, אחרי ששמע את השמועה על פטירת הצדיק, אע"פ שהייתה להם שמחת נישואין, וביקשוהו לשהות אצלם, אבל

² כותב בהקדמתו לספרו 'למען לא אבוש' עמ' 77: ברצוני ובהשלמת דעתי להחזיק טובה לכל מורי ורבותי שלמדתי מהם מעט או הרבה, שכרם כפול מה' ותנצב"ה זלה"ה, בפרט לאדמו"ר הז' הש' מזר"ק הטהור הזוה"ך רבי יעיש בוסקילה... שרוב למודי המעט למדתי מהם, ובביתם אוכל ושותה, ישלם ה' פעלם ותהי נצב"ה. זללה"ה וזכותם וזכות תורתם וצדקתם תגין עלי...

³ מפי הגאון רבי חיים ועקנין שליט"א דיין ורב שכונת אבושדיד בנתניה בנו של רבי מכלוף הנ"ל.

⁴ מפי ידידו הרה"ג רבי יעיש אדרי זצ"ל בית שמש.

⁵ ובהם הביא מדברי רבינו.

אור צדיקים ישמה

הוא אמר להם רב גדול ובן משפחתי נפטר, והטריח את עצמו, ובא להלוויה להשתתף במצווה.

הר' יעיש בוסקילה זצ"ל דרש דרשה ארוכה היוצאת מן הלב בהתלהבות, היה דורש ובוכה, והאנשים הנמצאים לא שבעו מהדרשה שלו, אפי' שהייתה תקופת תמוז ומקום בלי קורת גג וכו', היה להם חשק עוד לשמוע, מאחר שהיה דרשן טוב ומקובל על כולם.

קודם כל תקרא משהו

סיפר לי נכדו הרה"ג רבי אהרן בוסקילה שליט"א מבית שמש, כי בילדותו כשהיה בא לחצר ביתו של סבו בבית שמש בכדי לקטוף תמרים, היה סבו אומר לו: קודם כל תקרא משהו באיזה ספר (לא משנה איזה ספר) ואח"כ תיקח תמרים. עוד סיפר כי סבו היה מדבר בלשון המקרא כי הכיר את לשון הקודש מתוך התורה הקדושה.

טהרה תמימה

נכד רבינו, הרה"ג רבי חיים בוסקילה שליט"א מירושלים, סיפר לי שאם היה בא אדם לבית הכנסת עם מכנסיים קצרות, היה רבינו זיע"א מנופף במניפה נגד עיניו כדי לא לראותו ומצד שני לא לביישו. וכך סיפר גם בהספידו את סבו (קונטרס "אחר האסף"): זכורני שפעמים היו מגיעים נערים שלבושים היו במכנסיים קצרות, ולא היה יכול, לא היה מבין כזה דבר בבית הכנסת, עד כדי כך שהיה מסתיר עיניו מלראות באותו ילד.

טיהר את העיר

באחת האזכרות של רבינו, הגיע הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א ראש ישיבת "אור החיים" שהיה בקשר טוב עם בנו של רבינו, רבי יעקב זצוק"ל, ושם שמע הרב אלבז דברים נפלאים בשבחו של הצדיק, אז נענה ואמר שעתה הוא מבין מדוע תמיד היתה לו משיכה מיוחדת להגיע ולפעול בהקמת עולה של תורה בבית שמש דוקא. (מפי נכד רבינו, הרה"ג רבי חיים בוסקילה שליט"א).

פונה עורף להבלי הזמן, והוגה בתורה

הרה"ג ר' יוסף סבאג מבית שמש, בהספידו את רבינו (קונטרס "אחר האסף") אמר:

אור צדיקים ישמה

אחד המופלאים שטעמו את טעם חירות הרוח האמיתית, היה ללא ספק מו"ר הזקן הכשר רבי יעיש בוסכילה זצ"ל, שיום ולילה לא שבת מלימודו, כזה הכרתי אותו ירא ה' מרבים, בן חורין והוגה כל עתותיו בתורה ומתרפק על דפי ספרו בידו. יושב לו בפינה שקטה, פונה עורף להבלי הזמן, והוגה בתורה. כזה הכרתיו, כזה היה, וכך היו רבים מרבותינו.

'לא ידע לבטא שקר או חנופה מפיו'

בהספד שספד לרבינו, הרה"ג רבי משה דאדון זצ"ל רב מושב אדרת, אמר:

העמיד דור שלם של תלמידי חכמים, הצדיק הזה היה אחד מיחידי סגולה שנתברך במדת השלימות בכל המובנים, שלימות בתורה במצוות במעשים טובים. היה שלם בפה ובלב, הוא היה אדם שלא ידע לבטא שקר או חנופה מפיו. שם שמים נתאהב על ידו שהיה מקרב לבבות של רחוקים לאביהם שבשמים. (צפיחית הדבש ח"ב, עמ' 338).

שבחיו מתוך ספר "תורת המשפחה"

להלן חלק מדברים שכתב על רבינו, שאר בשרו, הרה"ג ר' אברהם ביטון זצ"ל מאופקים, בספרו תורת המשפחה (עמ' שנו):

אספר מעט מזעיר ממעשיו של הצדיק, הקדוש, בעל מדות טובות וישרות, הרה"ג חסידא קדישא, הענו החה"ש, ר' יעיש בוסכילה זלה"ה זצוק"ל, כל ימיו עברו בקדושה ובטהרה ויראה, ת"ח שנהנה מיגיע כפיו, ותורתו אומנתו, כל ימי חייו, עשה תורתו קבע. לא נהנה מהעוה"ז כל כך. הוא היה שו"ב וש"צ, ודרשן מצויין, כל הת"ח שהיו בדורו, רובם דורשים רק מתוך הספר, מה שכתוב, אבל הוא זצ"ל תמיד דורש רק בע"פ, דרשות מסודרות, מהגמרא ומהמדרשים. האנשים לא שבעים מהדרשה שלו, ויש לו אומנות יד, בשחיטה ובבדיקה של בהמות גסות ודקות, וגם בשחיטת עופות.

היו לו הרבה ספרים, שאף אחד לא זכה להם בחו"ל, היו ברשותו מדרשים מכל הסוגים, חק לישראל, מפרשים, מדרש רבה וכו'. מספרים עליו, שאפי' בשעה שהיה עובד, תמיד הספר על ידו, לא זו מתחת ידו. הוא היה צורף בחו"ל, עושה תכשיטי נשים, אצעדה וצמיד טבעת וכו'.

אור צדיקים ישמח

מסווה הבושה על פניו, שיחת חולין הוא טפל אצלו, לא ישב ח"ו עם יושבי קרנות, אלא יושב תמיד עם בעלי תורה, או מתבודד לבד עם קונו. כשאתה שואל אותו, בין בתנ"ך בין בגמרא ובמדרשים ורש"י וכו', אתה מקבל תשובה, שהיא מתקבלת על הדעת, הוא זכה לבית קבול, וזכרון בכל דבר וכו'.

החכם הכולל שד"ר מירושלים תובב"א, כאשר יצא לחו"ל למרוקו, והסתובב בכל הכפרים של חו"ל, הוא אמר, יש שני ת"ח גדולים בחו"ל, והם הרה"ג המקובל החסיד הענו החה"ש ר' יעיש דאיית יוסף בן יעיש זלה"ה, כך נקרא בפי הכל, אני חושב הוא קשור למשפ' בן דוד ויוסף, כך שמעתי מאבא מארי זצ"ל תהיה מנו"כ. והת"ח השני הגדול בתורה וירא"ש, הוא החה"ש והכולל, אשכול ובעל הענווה, ר' יעיש בוסקילה זלה"ה, שני ת"ח המוכרים בחכמה ויראה.

...הוא נראה כאדם פשוט בלבשו, ותמימותו וצניעותו, אבל הוא ת"ח מלא וגדוש בחכמה ויראה, דרכו דרך ישרה ותמימה, לא הרבה שיחה עם האישה, באשתו אמרו קל וחומר באשת חברו וכו', עיניו לנוכח יביטו, תמיד התפלל עם שני זוגות תפילין, רש"י ור"ת, ולא חולץ אותם, עד שקורא בהם חק לישראל כנהוג אצל רבנים חסידים.

יצאו הרבה ת"ח מתחת ידו, שעד היום מזכירים את תורתו וחכמתו ויר"ש שלו... קיבל יסורים בעוה"ז הרבה שנים מאהבה, יסורים שאין בהם ביטול תורה ותפילה, ולא התרעם כלפי שמיא, ועליו הכ' אומר אשרי הגבר אש תיסרנו יק', ובכל זאת ומתורתך תלמדנו, יה"ר שיהיו לכפרת עוונות אמן.

זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אחינו אכי"ר

אור צדיקים ישמח

חיזוקים בענייני

מידת הקדושה ושמירת העיניים

מהיכלו הטהור של רבינו הקדוש, עדיק יסוד עולם

אדמו"ר רבי מאיר אביחצירא זיע"א

לרגל יום הילולתו שיחול השבוע, יום שלישי י"ז ניסן, ב' דחול המועד פסח
–ארבעים ושתיים שנים לפטירתו–

שני בריתות. זהו עיקר.

בשיחתו עם מרן הגר"ש ואזנר זיע"א אמר רבינו זיע"א :

באים כמה תלמידים ואברכים ושואלים על עניין היראה, ואני אומר להם כולנו צריכים להאי מילתא. אבל אני אומר להם דבר אחד, לאברכים ותלמידים שבאים, מור זקנינו הקדוש [רבי יעקב אביחצירא] ע"ה היה איש אלוקים קדוש ממש, וכל ספריו בנויים על שני דברים, ברית הלשון וברית המעור, שני בריתות. זהו עיקר. צריך שמירת העיניים ושמירת הלשון, כי זה כל האדם.

כך אומר להם, צריכים לשמור עיניים. הרחובות מלאים, אנחנו שאין לנו יוצאים לחוץ אין הכי נמי, אבל כל העולם, מי שהולך בדרך, אוטובוסים כולם מלאות, הרחובות, צריכים לשמור.

בעל בני יששכר ע"ה אומר "איה הקדשה היא בעיניים", קדשה ממש וקדושה, שניהם לצד ולצד זה⁶.

שמירת העיניים דבר גדול, וגם כן שמירת הלשון, צריך "ודברת בס" ולא דברים בטלים, וכל שכן וכל שכן וכל שכן... זהו עיקר. מור זקנינו הקדוש ע"ה כל ספריו הקדושים בנויים על זה, כי זה כל האדם. שמר שני בריתות. לא זכו הראשונים שהיה דיבורם עושה רושם רק ששמרו פה שלהם, כל מילה היה עושה רושם למעלה, וגם כן על ידי ששמרו ברית קודש... על פניהם, לא היו חתים מפני כל, ומוראכם וחיתכם יהיה. הלא הרשב"י ע"ה נתן עיניו בו ועשאו גל של עצמות, וכי ח"ו היה בעל עין הרע חלילה? אבל מרוב

⁶ כלומר שקדושה ולהיפך קדשה (הפקרות) שניהם תלויים בעיניים.

אור צדיקים ישמה

קדושתו, צלם אלהי שהיה על פניו ודבריו שהיו קדושים, היה עושה כל מה שהיה יכול לעשות.

מור זקנינו הקדוש ע"ה מספרים עליו שהיו העיניים שלו כמראות הצובאות, מעולם לא עבר עליהם כאב, היה לומד כל הלילה וכותב לאור הנר, לא היה לא אור החשמל ולא שום דבר, וכמעט לא פסיק גירסא מפומיה. והיה תמיד טובל תבר גזיזי דברדא וירד וטבל, ורוב ימיו תעניות, והיו העיניים שלו מעולם לא עבר עליהם כאב, והיו מאירים ומזהירים, וכשהיה יוצא לא היה יוצא רק לדבר מצווה, לא יצא מן הבית רק לדבר מצווה, או לטבול במקווה או לברית מילה או לעניין של קדושה, וכשהיה יוצא מן הבית, ובאותו זמן היתה צניעות, והיו כל העולם רועדים ממנו, כשהיה יוצא מן הבית כולם היו נכנסים, וכשהיה יוצא היה מוריד הסודר על עיניו, והיה שם ידיו על המשרתים, ועוצם עיניו עד שחוזר למקומו, לא היה פותח עיניים. ובאותו זמן אפילו פתח לא יש שום דבר. וכל שכן בזמננו וכל שכן אנחנו, צריכים שמירה, זהירות וזריזות בעניין זה, זהו עיקר. וגם כן שמירת הלשון, דברים שאינם צריכים, ואפילו הצריכים צריך לקצר, ואנחנו בעוונות נמשכים בדיבורים שאין בהם שום ממש, וזה דבר קשה. ולה' אנו מצפים ומחכים לישועתו יתעלה שמו.

ראשית התשובה – שמירת העיניים

בשיחתו עם הגה"צ רבי אליהו שרים זיע"א אמר רבינו :

בכל יום פה באים כמה בני אדם בהתמודדות אומרים : כבוד הרב עברו עלינו כך, עברו עלינו... ואני אומר להם תשמעו : אין לך דבר שעומד בפני התשובה. הם ראו בתיקונים על עניין חוץ מן הכבוד על עניין זרע לבטלה, שהוא חמור ואין לו תקנה, אמרתי להם לא לא לא לא הכל יש לו תקנה, אמרו בעוונות בזוהר ותיקונים דבר זה... אבל הרעישו עליהם כל המקובלים, ובפרט האדמוריים והרב בעש"ט ע"ה הקל בכל העניינים. הם אמרו כל העוונות יש להם תיקון אבל חס ושלוש זה אין לו תיקון, נועלים דלת בפניהם, אבל כל האחרונים אמרו חס ושלוש. אמרתי להם כל דבר יש לו תיקון בתשובה, ואין לך דבר שעומד בפני התשובה, כקטן שנולד דמי. רק אני אומר להם דבר אחד, שמירת העיניים, אתם הולכים ברחובות, אתם נוסעים באוטוביס, כל המקומות מלאים שרי להו מרייהו, צריך לשמור העיניים מהסתכלות, זהו דבר הראשון, ואח"כ דברים אחרים מן הקל, זהו הראשון.

אור צדיקים ישמה

הזכרון תלוי בקדושה

מעשה באברך חשוב ונכבד שבא לפני רבינו זיע"א ושפך לפניו את מר שיחו על כי אף שלומד ועמל הוא בתורה, אך הזכרון ממנו והלאה, ונפשו בשאלתו מה יעשה כדי שתלמודו יתקיים בידו. השיב לו הצדיק בנועם שפתיו: הלא ידעת בני כי "שמור וזכור" בדיבור אחד נאמרו, ואין אפשרות להפריד בין הדבקים. שמירת הפה ושמירת העיניים כראוי, היא העריבה לזכירה! אם תשמור על "השמור" כמו שצריך, ראה תראה כי גם "הזכור" יגיע בעקבותיו. (ספר ארשת שפתינו, הו"ד בס' אל תדיחנו, עמ' שדמ).

הקפידו על טבילה במעיין חיים ועל שמירת עיניים

סיפר הגאון רבי אברהם אליהו הלוי ואזנר שליט"א בנו של מרן הגה"ק רבי שמואל זיע"א (שנכח בשעת המעשה):

באחד הביקורים של אאמו"ר מרן הגר"ש הלוי וואזנר שליט"א [זצוק"ל] אצל להבל"ח כ"ק האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל בנו של כ"ק הי"באבא סאלי" זצ"ל, ביקש אאמו"ר שליט"א ואמר לרבי מאיר זצ"ל, הריני מבקש מכבודו שיגיד לי במה זכתה משפחתכם החשובה והרוממה, למעלה הגדולה והנשגבה הזו, להיות מיוחדים במהותם ומעלתם, בתחילה התחמק רבי מאיר מלענות, אולם כשאבי שליט"א הפציר בו ואמר לו אולי אף על פי כן יגיד לי מקצת מן המקצת, ענה ואמר, במשפחתינו הקפידו על טבילה במעיין חיים ומאידך הקפידו על שמירת עיניים. (קדושת עינים לר"א טויסיג, ח"א עמ' תלו).

גינוני טהרה

עוד בהיותו ילד הקפיד רבינו שלא לשבת על מיטה של אשה, ואפילו על מיטת אחותו הקטנה ממנו מעולם לא ישב. (גאוני משפחת אביחצירא, ח"ב עמ' 447).

דרך קצרה ליראת שמים

כותב הרה"ג ר' ישראל קלמן קראהן:

ואכתוב בזה מה ששמעתי (בסוף ניסן תשד"מ) מהרה"ג הרב יהודה עדס שליט"א, ראש ישיבת קול יעקב בירושלים עיה"ק, אשר לפני כשנתיים ביקר באשדוד אצל האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל ושאל את האדמו"ר האם יש דרך קצרה, שאדם יזכה

אור צדיקים ישמה

לקבל יראת השם בתוך לבו, והאם יש דרך קלה שאפשר למסור אותה לצעירים בישיבה? וענה: בודאי ובודאי – אם אדם ישמור את פיו מלדבר דברים אסורים ואת עיניו ממראות שאסור לראות, מיד יכנס בלבו פחד השי"ת. (בתחילת ספר הלכות לשון הרע ורכילות, הוצאה שמינית).

ראייה אסורה אחת מבטלת כמה תפילות ולימוד תורה

כותב הגאון רבי שלום יפרח שליט"א:

וזכורני בימי חורפי שהיינו קבוצה של אברכים אצל הבבא מאיר זצוק"ל וביקשנו שיאמר לפנינו דברי חיזוק והרחיב בעניין שמירת העיניים, ובתוך הדברים אמר שאם ח"ו אדם הולך להתפלל בבית הכנסת, ובדרכו לשם יש חשש לראייה אסורה, עדיף שיתפלל בבית ביחידות מאשר ללכת לביהכ"נ להתפלל בציבור, וטעמו ונימוקו עמו כי ראייה אסורה אחת מבטלת כמה תפילות ולימוד תורה, מפני שהיצה"ר יזכיר לו ראייה זו בזמן התפילה והלימוד וע"י זה נמצא בטל מקדושת התפילה והתורה. וכמובן שאמר זאת הגה"צ הנ"ל בדרך מוסר ולא בדרך פסק הלכה, אבל הא מיהת בודאי שחייב הוא לשמור את עיניו שע"י כך יזכה למעלת הקדושה. (מנחת שלום, בראשית עמ' לז).

ובקונטרס "ביכורי יוסף חיים" להרה"ג ר' יוסף חיים בן דוד (ניסן תשע"ב, עמ' 31) הוסיף בשם הגר"ש יפרח בשמו של סידנא רבינו זיע"א:

לעיוור קוראים בלשון הגמרא "סגי נהור", לפי הפשט הפירוש הוא הרבה אור, כלומר לא רוצים לומר לשון של חושך, אז אומרים לשון הפוכה. אבל האמת היא, שמי שלא רואה, באמת יש לו הרבה אור, כי הוא יכול להיות יותר קדוש וטהור, והתפילה והתורה שלו הם יותר איכותיים, כי הוא לא רואה דברים אסורים. עכ"ל.

אם הנכם נכשלים בשמירת העין...

מסופר על שני אברכים מירושלים עיה"ק ת"ו שהיו רגילים לנסוע לעיתים קרובות לרבינו זיע"א, פעם בעת נסיעתם לאשדוד ישבה ממולם במונית אשה לא צנועה, הם השתדלו לשמור על העיניים אך נכשלו בהסתכלות בשגגה. כשהגיעו לבית הצדיק, סובב הצדיק את פניו מהם ולא רצה אפילו לברכם בשלום. צער רב מילא את ליבם על כך, ולאחר זמן ניגשו אל הרב ברתת ובזיע ושאלוהו מדוע אינו מקבלם בשמחה כדרכו? רבינו השיבם בקפידא ואמר: איני חפץ שיבואו אלי אנשים הפוגמים את עיניהם. האברכים

אור צדיקים ישמח

הבינו למה מרמזים דברי הצדיק. אך בכל זאת שאלוהו, האם אין הרב חפץ שנבוא? השיב להם הרב בהחלטיות: אם הינכם נכשלים בשמירת העין, עדיף שתתעסקו בתורה במקומכם, ולא תבואו לכאן ותיכשלו בדרך, וכך המשיך לעוררם בגודל הזהירות בשמירת העיניים, ושההסתכלות בפני אשה הינו איסור גדול ונורא. ולאחר מכן דיבר איתם בשמחה. (קדושת העיניים לר"מ שמואלי, עמ' קצח).

אבי היה פרוש וחסיד הרבה יותר ממני

כותב הגה"צ רבי חיים רבי שליט"א ראש מוסדות "עטרת חכמים" בחולון, בספרו הנהגות עין טובה (פרפראות שמירת העיניים מהש"ס, אות יג. הו"ד בתנא דבי רבי אלעזר עמ' רכח), בזה הלשון:

סיפר לי כ"ק האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירא שליט"א [זצוקללה"ה זיע"א] על עצמו, שאפילו על בני ביתו אינו מסתכל, פרט לאשתו כמובן, ולבנות שמברך אותן בליל שבת קודש. והוסיף ואמר לי על אביו זיע"א שהיה פרוש וחסיד הרבה יותר ממנו.

הצדיק צעק ממיטת חוליו: יחוד יחוד...

סיפר לי ידיד נפשי הרה"ג מזכה הרבים רבי מאיר שלום ועקנין שליט"א ראש ביהמ"ד "לב יצחק" באשדוד, כי אמו תחי' היתה עוזרת בביתו של אדונינו הרה"ק באבא מאיר זיע"א, ופעם היתה עם הרבנית ע"ה במטבח הבית, והצדיק היה חולה שוכב על מיטתו ואין עוד איש עמו בבית. פתאום יצאה הרבנית מפתח הבית לקרא לבנה אדמו"ר הרה"צ רבי ישועה ורחמים שליט"א (שהיה אז ילד קטן). ואז החלה אמו של הנ"ל לשמוע את הצדיק צועק בקול גדול: יחוד יחוד... לשמע הצעקות חזרה הרבנית מיד אל תוך הבית. ממעשה זה ניתן ללמוד מעט על יראת ה' הגדולה של אדונינו הצדיק זיע"א איך שלמרות חוליו הקשה היה ער לא לעבור על איסור יחוד.

הצטער על כך מאוד רבי מאיר

סיפר הגה"צ הרב אליהו שרים זצוק"ל:

מעשה נורא שהיה עם קפידתו, אספר כמובן בעילום שם, שהגיע אליו אדם גדול אחד עם הרבנית שלו, ועמו בתו וחתנו שהיה ת"ח, ונכנסו אותו רב וחתנו, ואח"כ ביקש הרב שיברך רבי מאיר את רעייתו ובתו, והשיב שיעמדו בפתח החדר בצד ויברך אותם, אבל שלא יכנסו ממש, אותו רב כשגגה היוצאת מפי שליט החל להטיח ברבי מאיר דברים,

אור צדיקים ישמה

אתה כבר זקן ומה יש לך להקפיד בכגון זה וכו', והצטער על כך מאוד רבי מאיר והקפיד על דבריו. תוך חודש נפטרו אותו רב ואשתו, ובתו וחתנו נחלו במחלות שונות עד סוף ימיהם, ירחם ה' וזו עובדא שידענא. (דעת אליהו, עמ' רד).

למה נמנע רבינו מלשמש כסנדק?

סיפר לי היקר רבי שלמה לוטטי הי"ו גבאי ביה"כ 'קהלת צפרו' אשדוד יע"א, אשר זכה לגור במשך כשלושה שנים בשכנות לרבינו - באותו בניין. שכשנולד לו בנו בכורו, הלך וביקש מרבינו שיבא לשמש כסנדק לבנו. הברית היתה אמורה להערך בביתו, השוכן כאמור באותו בנין של רבינו (שתי כניסות ליד), ובכל זאת, אמר לו רבינו כי דבר זה קשה לו, מאחר שבוודאי יעמדו אורחים רבים ובהם נשים, במדרגות ובמבואות הבית, ולכן נמנע הוא מלבוא ולשמש כסנדק.

עד כדי כך החשיב אביו את הנהגתו

שח כ"ק האדמו"ר מפורישוב זצוק"ל:

מסופר על הצדיק רבי מאיר אבוחצירא זי"ע, שהיה אדם קדוש ביותר, ולא יצא מפתח ביתו במשך כל חודשי הקיץ, ואפילו התפלל ביחידות, וכל זאת כדי שלא להיכשל בראייה אסורה ח"ו. נזדמן לי לראות פעם, כשהגיע אליו אביו לבקרו – הצדיק רבי ישראל (ה'באבא סאלי') זי"ע – וכשהגיע אביו עד פתח ביתו, שלחו להודיע לבנו, לרבי מאיר, על בואו של אביו. מיד יצא רבי מאיר לקראת אביו וישב עמו במכונית, במשך כמחצית השעה, לאחר מכן נכנס לביתו, ואביו נסע לדרכו. עד כדי כך החשיב אביו את הנהגתו זו, שלא לצאת לרחוב. ההצלחה של האדם בכל העניינים תלויה בשמירת העיניים. כששומר אדם את עיניו, הריהו זוכה להצלחה ולסייעתא דשמיא, ונפטר מכל צרותיו ומכל הני חבילין דמעיקין שלו, ויתבטלו מעליו כל המקטרגים. (המלוכה והממשלה, עמ' 361).

תיקון פגם הראות

שח נכד רבינו, הרה"צ רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א:

אדם שפגם בעיניו בא לפני מור זקנינו רבנו מאיר אבוחצירא זצוק"ל ושאל אותו איך לתקן מה שפגמתי בקטנות בראיה אסורה, וענה ואמר לו שיקפיד להסתכל בכל יום בנרות חנוכה, ויש כח לטהר מה שפגם בקטנות בראיה אסורה. (חזון יאשיהו ח"ג תשע"ז, עמ' 416).

אור צדיקים ישמה

אברהם אבינו ע"ה, כל הזמן היו העיניים שלו סגורות

במלאות השבעה לפטירת הגה"ק האדמו"ר רבי אלעזר אביחצירא זיע"א הספידו אחיו האדמו"ר הגה"ק רבי דוד חי אביחצירא יבלחטו"א ובתוך דבריו הזכיר:

מר אבי ע"ה, לפני חמישים שנה במרוקו, הסביר בשם הבעש"ט את הפסוק (בראשית כב, יג): 'וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחוק'. אברהם אבינו ע"ה, כל הזמן היו העיניים שלו סגורות, וכאשר רצה לראות את המקום, היה עושה ייחודים, פותח עיניו רגע אחד לראות את המקום, ושוב סוגר בחזרה את עיניו. אותו דבר יעקב אבינו ע"ה, 'וישא יעקב רגליו' (בראשית כט, א), היה עושה ייחודים דקדושה וטהרה ויראת ה' טהורה, להגיע או לראות. זה מדרגות גבוהות. (תנא דבי רבי אלעזר, עמ' פ)

"קדושים תהיו"

כותב הרה"ג כמוהר"ר שמעון פרץ זצוק"ל רב מושב ברוש בספר "רשפי קודש" (עמ' קמ"ג):

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם: איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו אני ה' אלהיכם" [ויקרא יט, ב]. יש לדקדק איך הקב"ה מבקש שישראל יהיו קדושים כקדושתו יתברך ואיך ילוד אשה ידמה לבוראו. ועוד מה הסמיכות לקדושה עם איש אמו ואביו תיראו. **ושמעתי מאת הרב מאיר אביחצירא נ"י** פירוש יפה, והוא בהקדים מה שאמרו חז"ל בגמ' (נדה דף ל"א ע"א) שלשה שותפין יש באדם הקב"ה ואביו ואמו. אביו מזריע הלובן שממנו עצמות וגידים וגוי. אמו מזרעת אודם וגוי, והקב"ה מפית בו הנשמה שנאמר "ויפח באפיו נשמת חיים". וזהו רמז הפסוק קדושים תהיו זה חוזר על ההורים שהם יקדשו חלקם שנותנים אותו בילדיהם, ואם רק אתם תקדשו החלקים שלכם, החלק שלי היא הנשמה כבר הוא קדוש ועומד "כי קדוש אני ה' אלהיכם". ורק ההורים – "איש אמו ואביו" של התינוק, "תיראו" מן השי"ת להתקדש במותר לכם כדי להיות התינוק קדוש. וזה כאשר "את שבתותי תשמורו" שלא תהיו שטופים בביאות מיותרות, אלא כדרך של תלמידי חכמים להיות עונתן מליל שבת לליל שבת. ועל ידי קדושה כזאת תשרה הקדושה שלי בנשמת האדם "אני ה' אלהיכם". (הראני זאת ידידי הרב יוסף מלכיאלי הי"ו).

אור צדיקים ישמח

זהו עיקרא ושורשא, לכל דבר שבקדושה

בדברי הסכמה על קונטרס "ואתה את בריתי תשמור" בעניין שמירת הברית, כותב רבינו:

כן באו אצלי זוגי דרבנן אברכים יחיו, שמתעסקים ללקט אורות קדשים מספה"ק על תיקון הברית, כל שהיא תפארת, ולהודיע עונש פגמו רח"ל.

אנא דאמרי היטיבו כל אשר דברו, ולפעלא טבא אמינא יישר, ותומכיה מאושר, שזהו עיקרא ושורשא, לכל דבר שבקדושה, שמאד מאד צריך זהירות וזריזות בנועם ה' לחזות, ובפרט בדורנו לדאבונינו.

פוק חזי מש"ך רביה"ק ציס"ע מז"ה מרן אבי"ע ע"ה זיע"א, בספריו הקדושים שכולם מליאים זיו ומפיקים בפתגם דנא, אבן בוחן ואבן פינה. ואשרי השם רעיוניו לדבר נשגב ונעלה זה, דתבר גזיזי, מחזה שדי יחזה, וד"ב.

החותם בכל חותמי הברכות שבמקדש

ע"ה מאיר אביחצירא ס"ט

נלקט מתוך ספר "כעצם השמים לטוהר"

אוצר של יראת שמים ממעשיו ואמרותיו של סידנא באבא מאיר

זיע"א

ניתן להשיג בטל' 053-315-49-88